



Arrest

nr. 125 532 van 12 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 26 september 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 augustus 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 25 april 2014.

Gelet op de beschikking van 30 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTIERE, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. IMPENS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 augustus 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegegeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen werden genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet.

Uit voormeld artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat de verzoekende partijen zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevinden. Deze motivering wordt door de verzoekende partijen niet betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partijen in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, bevelen om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen kan aan de verzoekende partijen dan ook geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partijen aangaande de artikelen 7 en 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

Ook hun betoog met betrekking tot de artikelen 3 en 13 EVRM en de artikelen 1, 3.4, 5, 6, 12 en 13 van de richtlijn 2008/115/EG (Terugkeerrichtlijn) doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

Aangaande artikel 3 van het EVRM beperken de verzoekende partijen zich tot een algemene verwijzing naar het Zwitsers OSAR-rapport, die echter niet volstaat, daar de verzoekende partijen enig verband met hun persoon moeten aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. De verzoekende partijen brengen geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM is. Zij verwijzen slechts naar voormeld rapport, hetgeen zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voren hebben gebracht, waarbij de Raad opmerkt dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 2 juli 2013 als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 31 maart 2014 bij arrest met nummer 121 916 aan de verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus hebben geweigerd. Het betrokken rapport werd zodoende reeds betrokken in het onderzoek van zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad. De Raad benadrukt tevens dat voornoemd artikel 3 inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, waarvan een toetsing zowel door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als door de Raad werd doorgevoerd. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt zodoende niet aannemelijk gemaakt.

Aangaande artikel 13 van het EVRM wordt erop gewezen dat deze bepaling, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partijen roepen de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat zij geen schending van dit artikel aantonen.

Aangaande de Terugkeerrichtlijn dient erop gewezen te worden dat de schending van een richtlijn niet rechtstreeks kan worden aangevoerd wanneer deze omgezet werd naar de interne wetgeving (RvS 2 923, 20 juni 2008 (c)), waarbij de Raad erop wijst dat met de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) de Terugkeerrichtlijn in Belgisch recht werd omgezet en dat de verzoekende partijen niet aanvoeren, laat staan aantonen, dat de door hen ingeroepen artikelen daarbij niet omgezet zouden zijn. Zodoende kan zij zich niet dienstig op de betrokken bepalingen van de Terugkeerrichtlijn beroepen.

In de mate dat de verzoekende partijen nog verwijzen naar een hangend beroep bij de Raad tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dient er nogmaals op gewezen te worden dat niet alleen bij arrest van 31 maart 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 121 916 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de drie verzoekende partijen geweigerd is geworden, maar tevens dat het indienen van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bovendien niet de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten verhindert, doch enkel de gedwongen uitvoering gedurende de duur van het onderzoek van dit beroep in volle rechtsmacht.

Met betrekking tot de opgeworpen schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen zich beperken tot een theoretische uiteenzetting, maar op generlei wijze uiteenzetten op welke manier zij belang hebben bij het opwerpen van deze grief, daar zij geenszins uiteenzetten met welke elementen opgesomd in voornoemd artikel 74/13 concreet rekening had moeten gehouden worden en geen rekening gehouden zou zijn.

Daar waar de verzoekende partijen nog verwijzen naar een op 7 november 2011 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van humanitaire motieven, waarbij de Raad aanneemt dat zij doelen op een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat op 4 april 2013 een beslissing werd genomen waarbij voornoemde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Voor zover dat de verzoekende partijen, door te stellen dat met betrekking tot deze aanvraag nog geen uitvoerbare beslissing werd genomen, erop doelen dat tegen voornoemde beslissing van 4 april 2013 nog een beroep bij de Raad hangende is, dient in de eerste plaats erop gewezen te worden dat een annulatieberoep gericht tegen een beslissing genomen op grond van voornoemd artikel 9bis geen schorsende werking heeft ten aanzien van de uitvoerbaarheid van deze beslissing. Tevens kan erop gewezen worden dat zulk hangend beroep de uitvoerbaarheid van de thans aangevochten bevelen om het grondgebied te verlaten niet opschort of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven.

Het beroep lijkt onontvankelijk wegens gebrek aan belang."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 25 april 2014 dienen de verzoekende partijen een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 19 mei 2014, alwaar de verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 14 april 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: "VzP legt nieuwe stukken neer waaruit blijkt dat verzoekers op 22 april 2014 een nieuwe asielaanvraag hebben ingediend die op 29 april 2014 in overweging werd genomen en dat verzoekers over een tijdelijk verblijf beschikken. De kamervoorzitter stelt de vraag naar het actuele belang aangezien verzoekers over een tijdelijk verblijf beschikken. VzP stelt dat het belang erin bestaat dat verzoekers niet teruggestuurd worden naar Rusland. VwP stelt dat er wegens afleveren van een tijdelijke verblijfsvergunning geen belang meer is bij huidige procedure."

2.2 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden

gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037). Het actueel karakter van het belang houdt in dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep.

Opdat de verzoekende partijen een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd zijn door de bestreden rechtshandelingen, m.a.w. een nadeel erdoor ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet aan de verzoekende partijen bovendien enig voordeel verschaffen, een nuttig effect sorteren.

Ter terechtzitting betogen de verzoekende partijen dat zij een nieuwe asielaanvraag hebben ingediend en dat zij opnieuw gemachtigd zijn tot verblijf. Aangezien de verzoekende partijen overeenkomstig artikel 75, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) voor de duur van het onderzoek van de aanvraag in het bezit werden gesteld van een attest van immatriculatie – model A en de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten niet kunnen worden uitgevoerd zolang de verzoekende partijen over dit tijdelijk verblijfsdocument beschikken, kan de eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen aan de verzoekende partijen geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET